

κός της Μπολέττας και ο φανταστικόπληχτος ύστερος της 'Ελλίδας.

Η Μπολέττα για να φύγει από το σπίτι αυτό, που είναι γι' αυτήν σαν ξένο, για να γνωρίσει τον κόσμο, παραδίδεται να κάμει άντρα της τον παλιό της καθηγητή, πράμα που αν της τόλεγαν άλλοτες θα τόπερνε για άστείο.

Έτσι αφήνει χωρίς καμιά ελπίδα το συφοριασμένο και άρρωστιάκη Λύνκσαντ που του φαίνεται ότι αν τον σκίφτεται και τη σκίφτεται θα γυρίση εκεί μια μέρα μεγάλος καλλιτέχνης.

Και αυτός εΐταν μια φορά θαλασσινός, ένα ναβάγιο μάλιστα στάθηκε αίτια της άρρώστειάς του, μα τώρα είναι φχαριστημένος γιατί έτσι αναγκάστηκε 'ν' άφιση τελειωτικά τη θάλασσα και να μείνη λεύτερος στο τεχνικό του ξετύλιγμα.

Τί θαμάσια που σατυρίζει εδώ ο Ίφεν, στον άρρωστο και ιδεολόγο αυτό νέο, τους άρρώστους της σημερινής κοινωνίας που με όλα τα μεγάλα όνειρά τους δε θα μπορούσαν ποτέ να κάνουν τίποτα στη ζωή.

Έπληγαν στη θάλασσα, ή θάλασσα δε τους δέχτηκε, ναβάγησαν, άρρώστησαν εξ αίτιας της, και τώρα είναι φχαριστημένοι για την άρρώστειά τους αυτή επειδή φαντάζονται ότι τώρα θα μπορούσαν κάτι να κάνουν!... είναι φχαριστημένοι που άφισαν τη θάλασσα!

Μου φαίνεται άσχημο να κλείσω τη μελέτη μου χωρίς να πω δυό λόγια στους ήθοποιους που θα παίξουν αυτό το έργο.

Η 'Ελλίδα είναι, καθώς είδαμε, μια ύστερική και νεβρική γυναίκα που ζή με την φαντασία της και τα όνειρά της μέσα όμως στον περιορισμό που βρίσκεται λαχταράει τη λευτεριά της και σ' αυτή άπάνω πλάθει όνειρα.

Δεν ξέρω ποιά θεατρίνα θα παίξη αυτό το μέρος, σαν καλλιτέχνηδα όμως που είναι θα πόθησε και αυτή πολλές φορές τη λευτεριά της και πολλά όνειρα θα έπλασε μέσα στις οικογενειακές και τις άλλες της ζωής στενοχώριες και μέσα στους κοινωνικούς περιορισμούς που την έμποδίζουν να ενεργή σύμφωνα με τη θέλησή της για της τέχνης της το ξετύλιγμα. Αυτό γίνεται σε κάθε τεχνίτη, γιατί ή Τέχνη θέλει πρώτα απ' όλα λευτεριά.

Στη λευτεριά αυτή τη ματιά της άς ρίξη, τα όνειρά της άς θυμηθεί, όταν θα βγῇ να παίξη, και θα πετύχη.

Χρειάζεται ακόμα μεγάλη προσοχή στον ήθοποιό που θα παίξη το ρόλο του Βάνζελ.

Αυτός είναι ένας συγκαταβατικός χαρακτήρας που αγαπάει τη γυναίκα του με όλη την ήρεμία της γεροντικής ηλικίας, αλλά άς μη ξεχνάμε ότι είναι και γιατρός και δεν την κοιτάζει μόνο τα γυναικά του αλλά και σαν άρρωστή του, και στο τέλος δοκιμάζει, όλα για όλα, το πιο δυνατό γιατρικό, ή ζωή ή θάνατος.

Το λέω αυτό για να μην τύχη και παραξηγηθεί και τον πάρουν για κανένα απ' αυτούς τους γελοίους τύπους της φάρσας που τρέχουν πίσω απ' τις γυναικές τους κόνοντας όλα τ' άνόητα θελήματά τους.

Αν έπαιξε τέτιο ρόλο άλλοτες σε κωμωδία ο ήθοποιός αυτός, καλά θα κήνη να τον ξεχάση.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

ΕΞΕΝΟΙ ΑΝΤΙΔΑΛΟΙ

ΟΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

(JEAN LAHOR)

Στην 'Αφρική, τόλόμαυρο ρηγόπουλο, θλιμμένο,
Τις άμετρες τις σκιάδες του τις έδωρεθη πιά·
'Από τη χώρα άπόμακρα στον κήμπο έχει χτισμένο
'Ενα παλάτι σκοτεινό, και πάει κάθε βραδιά.

Κάθεται εκεί μια λιόνταινα τρανή μέσ' στο παλάτι,
Και λυγρή και λεύτερη γυρνά του περβολιού
Τα μάκρη φέγγει στη νυχτιά τήγλαστό της μάτι·
Κι' άστραπολάμπει, θύμηση βραδιάς κολοκαριού.

Και κάτω από τους Φοίνικες, ο γήλιος σαν πεθαίνει,
Του ρήγα ο γιος νειρεύεται στη λιόνταινα σιμά·
Αυτή έχει γείρη κατά γῆς πιστή κ' έρωταμένη,
Και στο ξανθό της μέτωπον ο μαύρος άκουμπά.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

Βλέπουμε κι' όλες σ' όλες τις ιστορίες και σ' όλη την άγια Γραφή, πως άμα ήθελε ο Θεός να βοηθήση ένα λαό, δὲν τόκανε με τα χαρτιά παρά με το να ξεδιαλέξη ένα άντρα ή δυό, που κυβερναῦν καλύτερα από όλα τα συγγράμματα και τους νόμους. Δὲν εξαρτάται από τα χαρτιά οὐτε από το λογικό, μόνον εξαρτάται από το να στείλῃ ο Θεός στον κόσμο τους κατάλληλους άντρες.

Martin Luther 1483—1546.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την 'Ελλάδα Δρ. 10. - Για το 'Εξωτερικό)
Φρ. χρ. 10

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίοςκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιόδρομου (Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία 'Εστίας' Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδος Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή).

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΔΕΝ

Ξέρουμε αν ή τελευταία άπόφαση της Εδρώπης λευτερώνει ή ξανασκληρώνει την Κρήτη, μα κι αν καταλαβαίνουμε τίποτε δε μās επιτρέπεται νάν το πούμε, γιατί δε μās άρρσει να ανακατευόμαστε σε ξένες δουλιές. Το ζήτημα της Κρήτης κατάντησε, βλέπετε, ή το καταντήσανε οι Κρητικοί, ζήτημα αποκλειστικά Κρητικό. Για νάν το φέρουνε ίσαμε δω που το φέρανε κανένα δε ρωτήσανε οὔτε την Εδρώπη, οὔτε την 'Ελλάδα, οὔτε τον Προίγκηπα. Ρωτήσανε μοναχά τον εαυτό τους, κάνανε δηλ. του κεφαλιού τους, κ' έτσι σε κανένα δὲν έχουνε σήμερα να δώσουνε λόγο, οὔτε δίνουνε σε κανέναν την άδεια νάν τους ρωτήσει τί είναι αυτό που κάνανε.

Μπορούμε όμως, όσο ξένοι κι αν είμαστε στο Κρητικό ζήτημα, να πούμε κάτι που λέγεται, δίχως νάμιασε υποχρεωμένοι νάν το πι-

'Α γέρας φυ σῶ. Τὸ καράβι ἀ πλώ νει τὰ παν νιά και σκί ζει τὴ θάλασσα. Τὸ καράβι ἔχει πλώρη και πρύμη.

Τὴν ἀ νοί ξη δ λα εἶναι πρὰ σι να. Τὰ χόρτα πρὰ σι νί ζου νε. Τὰ πρόβατα βόσκου νε στὰ πρὰ σι να χορτάρια. Τὰ παιδάκια παί ζου νε στὴν πρὰ σι νάδα. Τὸ ἀηδό νι τραγουδᾷ μέσα στὸ χλωρὸ κλαδί.

πρίνος—κρίνος, βλέπει—πρέπει
κλαδί—κλειδί, κρόκος—κρότος.

πέτρα, φύτρα, λίτρα, τρύπα, τρία, τρυπά- νι, τραπέζι, κίτρο, τράγος, τρυφερός, τρέ- μω, τρώω, τραβάω, τρυπώ, τρίβω, τρίζω.

Ο τράγος εἶναι ζωηρὸ ζωό. Τρώει τρυφερά χορτά. Ἐχει τρίχες. Εἶναι τρι- χωτός. Ο τράγος ἀγαπᾷ νὰ πηδᾷ και νὰ τρέχη.

Ο ναύτης τραβά κουπί. Ἡβάρκα τρέχει με όρμή. Τράβα ναύτη τὸ κουπί γιὰ νὰ πάμε στὸ νησί.

Τὰ λύνω, στέκου νε·
τὰ δένω, τρέχου νε. Τί εἶναι;

φύτρα — λίτρα — χύτρα
τρέχω — τρέμω — τρώω
τρίβω — τρυγῶ — τρίζω

ἄχνη, πάχνη, ἀράχνα, τέχνη, χρώμα, χρώ- νος, χνούδι, παχνί, χλωρός, χλιαρός, χρή- σιμος, δχτώ, ἔχτες, χτένι, χτενίζω, χτυ- πῶ, χτίζω, ρίχνω, ψάχνω, δειχνῶ.

Τὸ χειμῶνα κᾶνει κρύο. Τὸ πρῶι πέ- φτει πάχνη. Ἡ πάχνη εἶναι παγωμένο νερό. Τὸ νερὸ ἀμα κρυώσῃ πο λὺ, γίνε ται πάχνη, χιόνι, ἢ ἀλάζι, πάγος· ἀμα ζεστα- θῇ, γίνε ται χλιαρὸ και ἀχνίζει.

Τὸ καλὸ παιδί σηκώνε ται πρῶι, πλέ- νε ται, χτενί ζε ται με τὸ χτένι. —Τὸ καλὸ παιδί εἶναι ἀχτένιστο, ἀταχτο· ρίχνει πέ- τρες, χτυπᾷ τὰ ἄλλα παιδιά.

Ο καιρός εἶναι χρήμα ται.

φλώρι, φλόγα, φλέβα, φλούδα, φλαμμούρι, φλογέρα, φλοκάτα, φλογερός, φλυαρία, κό- φτω, ράφτω, πέφτω, φτάνω, ἀφρίζω, βα- φτίζω, φλογίζω, φράγη, δάφνη, νέφτι, ἐφτά.

Ο κήπος ἔχει φραγή. Ἡ φραγή ἔχει πόρτα. Ἡ πόρτα ἔχει ἀνώφλι και κατώ- φλι. Ο κήπος ἔχει μιὰ δάφνη. Ἡ δάφνη εἶναι πικρή. Ἐκεῖ μέσῃ εἶναι και μιὰ φλαμ- μουριά. Ἡ φλαμμουριά κᾶνει φλαμμούρι. Τὸ φλαμμούρι γίνε ται γιγτρικό. Τὸ πίνου- με δταν εἶμαστέ κρυωμένοι. Τὸ νέφτι ἀ- νᾷφτει και κᾶνει φλόγα. Τὸ σπούνι ἀφρί- ζει. Ο φλύαρος λέει φλυαρίες.

βρύση, βρίζα, βροχή, βρόμη, βράδυ, βρά- χος, ραβδί, βιβλίο, βραβεῖο, βλαβερός, βρο- χερός, βρέχει, βλέπει, βλάφτει, τοῦ βλο.

Βρέχει, βρέχει! Πέφτει ψιλὴ βροχή. Ἡ βροχή ποτίζει τὰ χορτά. Ἡ βρίζα και ἡ βρόμη εἶναι φυτά. Τὸ νερὸ τῆς βρύσης ἔγι- νε θολό. Ο δρόμος ἔγινε βρωμερός. Ἡ ψι- λὴ βροχή βλάφτει τὰ φυτά. Σήμερα δ και- ρὸς εἶναι βροχερός. Ἡ βδομάδα ἔχει ἐφτά μέρες. Τέσσερις βδομάδες κᾶνουν ἓνα μῆνα.

βρέω—τρέχω βράχος—τράγος
βροχή—βρόμη βρίζα—ρίζα
βροχερός—τρομερός—τρυφερός.

στέψου με. Λέγεται λοιπόν πῶς ὁ Βενιζέλος εἶχε προσωπικὰ μὲ τὸν Πρίγκηπα Γεώργιο καὶ σήμερα πού βλέπει πῶς ὁ Πρίγκηπας θά-ναγκασιεὶ νὰ φύγει ἀπὸ τὴν Κρήτη, ὁ Βενιζέλος βρίσκει πῶς ἡ Εὐρώπη ἔχει δίκιο καὶ πῶς ἡ τελευταία τῆς ἀπόφαση λευτερώνει τὴν Κρήτη... ἀπὸ τὸν Ἑλληνα τέταρτο.

Ὁ Βενιζέλος δὲν εἶναι προδότης· εἶναι, λένε, πατριώτης καὶ βαθὺς πολιτικός. Τί φωνάζουνε λοιπόν οἱ Ἀθηναῖκες φημερίδες πῶς ἡ Κρήτη ξανασκλαβώνεται, ἀφοῦ ἕνας κο-τζάμ Βενιζέλος μᾶς βεβαιώνει πῶς ἴσια ἴσια ἡ Κρήτη τώρα λευτερώνεται; Νὰ μὴν πιστέψου-με, τὸ Βενιζέλο; Εἶναι λοιπόν προδότης ὁ Βενιζέλος; Ὁχι, εἶπαμε. Ὁ Βενιζέλος εἶναι ὁ λυτρωτὴς τῆς Κρήτης, ἀδιάφορο ἂν εφαρ-μόζει ὁλωςδιόλου δικό του σύστημα στὶς τέ-τιες ἐπιχειρήσεις. Μὰ λοιπόν πού τὸ σύστημά του πέτυχε καὶ συγγέρας τὴν Κρήτη, ὡς τὸν φωνάζουμε δῶ τὸν κ. Λυτρωτὴ νὰ λευτερώσει καὶ τὴν Ἑλλάδα—κατὰ τὸ δικό του πάντα σύ-στημα—ὁποδουλωνοντίας τὴνε σὲ καμιά Εὐ-ρωπαϊκὴ Δύναμη.

ΟΙ ΑΠΕΛΠΙΣΤΙΚΕΣ

Φωνές πού βγάζουν οἱ φημερίδες μᾶς ὕστερ' ἀπὸ τὸ Κρητικὸ σίφουνα πολὺ μᾶς συγκινοῦνε, μὲ τὴ δια-φορὰ μονάχα πῶς ὅ,τι αὐτὲς βλέπουνε σήμερα, ὁ «Νουμάς» τὸ εἶδε ἀπὸ καιρὸ καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν κάνει τώρα καὶ τέσσαρα χρόνια παρὰ νὰ τὸ φω-νάξει.

Ὅποιος ἔχει τὴν ὑπομονὴ νὰ ξεφυλλίσει τοὺς τέσσαρεις περασμένους τόμους τοῦ «Νουμά» καὶ νὰ μελετήσῃ ὅσα ἄρθρα καὶ μελέτες, σχετικὰς μὲ τὴν πολιτικὴν μᾶς καταστάσιν καὶ μὲ τὴ φακρικὴν μᾶς αἰσιοδοξίαν, βρίσκονται στοὺς τόμους αὐτοὺς, θὰ νο-μίσει πῶς τίποτ' ἄλλο δὲν κάνουν οἱ Ἀθηναῖκες φημερίδες σήμερα παρὰ νὰ ξανατυπώνουν τ' ἄρθρα τοῦ «Νουμά». Αὐτὸ ὅσο κι ἂ μᾶς κολακεύει, μᾶς κάνει καὶ νάπορουμε πῶς οἱ σφοῖ αὐτοὶ κύριοι τόσα χρόνια δὲ βλέπανε ἢ δὲ θέλανε νὰ δοῦνε κείνο πού βλέπαμε μῆς, καὶ πῶς τώρα πού ἡ φωτιὰ ἔξωσε τὸ σπῆτι μᾶς λένε πράγματα πού πέρσι δὲ θὰ δι-στάζανε νὰν τὰ χαρακτηρίσουν προδοτικά. Τίπο-τ' ἄλλο.

ΣΤΗΝ «ΕΣΤΙΑ»

τῆς περασμένης Δευτέρας (24 Ἰουλίου σελ. 2, στήλ. 4) δημοσιεύθηκε τὸ ἀκόλουθο ἄρθρον:

«Ὁ Νουμάς δημοσιεύει τώρα ἐν ἐπιφυλλίδι τὸ Ἀνα-

γρῆπος, γραφῆ, γραφεῖο, γράφω, ζου γρα-φίζω, γλάρος, γνώση, γνωρίζω, γνωρίζω, λίγδα, ἀμύγδαλο, στιγμὴ, δεῖγμα.

Τὸ ἀμύγδαλο εἶναι καρπός. — Ὁ γλά-ρος εἶναι πουλὶ τῆς θάλασσας. — Ὁ γρῆπος πιά νει ψάρια. — Πάνω στὸ γραφεῖο γράφου-με. — Ὁ ζουγράφος ζουγραφίζει. — Μὴ κά-θεσαι οὐτε μιὰ στιγμὴ. — Στερνὴ μου γνώ-ση νὰ σ' εἶχα πρῶτα. — Γράφε, διάβαζε, μελέτα.

Τρέχα γλήγορα Γληγόρη
τῇ γλήγορῃ νὰ φτάσῃς κόρη
πού τρέχει τρέχει γλήγορα
σὰ γλήγορο ζαρκάδι·
γραφεῖο — βραβεῖο — βιβλίον·
γραφὴ — τροφή — βροχή.

Θρόνος, θρηῖνος, θροφή, θραῖος, δράνα, δρά-μι, ἔδρα, δρεπάκι, θρέφω, δροσίζω, ἰδρώ-νω, ἄθλιος, δροσερός, δρεσιά.

Τὸ σχολεῖν ἔχει πολὺ θραῖα. Τὰ θραῖα εἶναι καμὼ μένα ἀπὸ ξύλο.

Ἡ δὲ καὶ ἔχει τετρακόσια δράμα. Μὲ

γνωσματορίον τῆς Ἑλλ. γλώσσας χάριν τῶν γονέων, οἵτινες ἔχουν σκοπὸν νὰ ἐκπαιδεύουν εἰς τὴν Δημοτικὴν τὰ παῖδιά των.

Τὸ ἀναγνωσματορίον αὐτό, τὸ ὁποῖον περιέχει λέξεις ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν, θὰ ἐκδοθῇ κατόπιν καὶ εἰς τεύχος.

Ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς δημοτικότητος (;) τοῦ, τὸ ἀ-ναγνωσματορίον αὐτὸ ἔχει γραφῆ κατὰ μέθοδον διδακτι-κὴν, ἥτις κάμνει νὰ στενάξῃ ἐκείνον, ὅστις ἐνθυμεῖται τὰ στρεβλωτήρια τοῦ Δημ. Σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ Ἕλλη-νες διδάσκοντο τὸ ἀλφάβητον.

Γι' αὐτὸ ἴσια ἴσια πολεμάμε καὶ μῆς καὶ γὰρ πού ὁ ἀγῶνας μᾶς ἔρχισεν νάναγωνρίζεται. Βίβαια, νῆμ-παινε τὸ ἀρραβητάρι μᾶς στὸ σχολεῖν θάτανε νίκη, ὅχι μονάχα τῆς Δημοτικῆς μὰ καὶ τῆς Ῥωμιοσύνης ἀλάκαίρης. Ὅσο νάνοῖζον ὅμως τὰ συμπλιασμένα μάτια τοὺς οἱ ἀρμόδιοι καὶ νὰ δοῦν τί πρέπει νὰ κά-νουν καὶ τί συμφέρει νὰ δώσουν στὸ ἔθνος, ὡς χρη-σιμέψει τὸ ἀρραβητάρι μᾶς γιὰ ὁδηγὸς τῷ μυελω-μένονε δασκάλων πού θέλουνε νὰ δουλέψουν κάπως ἀθροπινώτερα καὶ νὰ συντάξουν ἀρραβητάριο λιγύ-τερο κολοκυθίνιο ἀπὸ καίνα πού κυκλοφοροῦνε στὰ σχολεῖα σήμερα. Ὅ,τι ὕλικό τοὺς χρειάζεται θὰν τὸ βροῦνε στὸ ἀρραβητάρι τοῦ διαγωνισμοῦ μᾶς.

ΘΠΟΙΟΣ

ἤθελε νὰ καμαρώσει Ταρταρινισμό μὲ τὰ ὅλα του ἔπρεπε νὰ διαβάσῃ τὰ παλαιὰ λόγια πού εἶπε ὁ Ράλλης σὲ συντάχτη τῆς ἐφημερίδας τὸ «Ἀστὺ», γιὰ τὰ Κρητικὰ κτλ. Περιττὸ νὰ πῶμε πῶς ὁ Ράλλης βρήκε τὸν καιρὸ νὰ κεραυνοβολήσῃ τὴν Κυ-βέρνηση καὶ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ πῶς ἂν εἴταν ἡ ἀφεν-τιά του στὰ πράγματα οὔτε τὸ Κρητικὸ ζήτημα θὰ μπερδεύτανε καθὼς μπερδεύτηκε, οὔτε τίς ἐκκλη-σιὰς μᾶς θὰ μᾶς ἀρπάζανε οἱ Βουργάροι, οὔτε οἱ Ρουμάνοι τόσο θὰ ἔξαγριωνόντουσαν.

Ὁ συντάχτης τοῦ «Ἀστὺ» δὲν εἶχε τὴν ἐξυ-πνάδα νὰν τοῦ κόψει τὴν κουβέντα στὴ μέση καὶ νὰν τὸν ρωτήσῃ.

— Μὰ τόσο καιρὸ πού εἴσουν ἡ ἀφεντιά σου πρωθυπουργός τί δουλιὰ ἔκαμες γιὰ νὰ μὴ μᾶς βροῦν οἱ συφορές πού μᾶς βρήκανε σήμερα;

Ὁ Ράλλης δὲ θὰ χασομεροῦσε καθόλου νὰ βρεῖ τὴν ἀπάντησιν—μιὰ στερεότυπη ἀπάντησιν πού τὴ δίνουνε χρόνια τώρα ὅλ' οἱ μεγάλοι ἄντρες τῆς Ἑλ-λάδας.

— Τί θέλετε νὰ κάμω, ἀπὸ οἱ πολιτικοὶ μου ἀντίπαλοι δὲ μοῦ δώσανε καιρὸ νὰ ἐφαρμώσω κατὰ γράμμα τὸ πρόγραμμά μου;

Κ' ἔτσι νύβουμε ὅλοι τὰ χέρια καὶ χύνουμε τὸ λερωμένο νερὸ κατακέφαλα στὸ Ῥωμαῖκο.

τὸ δρεπάκι νὰ θέρμειται τὸ σιτάρι, τὸ κρι-θάρι, τὸ χορτάρι, ἡ βρόμη καὶ ἡ βρίζα.

Τὸ χειμῶνα ὁ καιρὸς εἶναι ἄθλιος. Τὴν ἂνοιξη εἶναι δροσερός. Τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τῇ ζέσθῃ ἰδρώνουμε. Τὸ χειμῶνα ἀπὸ τὸ κρύο παγώνουμε.

Ὁ ταθελὴς νὰ ζυμώσῃς, πρέπει πρῶτα νὰ ἰδρώσῃς.

τσάι, τσέπη, πετσά, τσίρος, κατσίκι, κα-τσάκα, κατσίκακι, κορίτσι, κουκούτσι, τσακίζω, τσιρίζω, τζάμι, τζιτζίκας.

Ἡ κατσάκα γεννᾷ, κατσίκακι. Τὸ κατσίκακι εἶναι ζωηρὸ ζῷον.

Ὁ τσίρος εἶναι ψάρι. Τζιτζίκας ἀπ' τὸ κλάδι τζιτζι τζιτσι τσιρίζει.

τὸ πουλὶ μὲ τσίτου τσίτου μᾶς καλοκαρδίζει.

Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκ-καλα τσακίζει.

Μὴν εἰσαι βίδα, κάτσε καλά.

ἡ «Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως» ἀπὸ πάφες, διορισμοὺς κτλ. καὶ ὁποῖος τύχει νὰν τὴ διαβάσῃ αὐτὲς τίς μέ-ρες σαστίζει, ὅχι μὲ τοὺς σωροὺς τῶ ρουσφετιῶνε πού σκεπάζουν τίς σελίδες τῆς, ἀλλὰ μὲ κείνους πού σου παίρνουν τ' αὐτιά σου φωνάζοντας νύχτα μέρα γιὰ Κρήτες, Μακεδόνες καὶ ἄλλα τέτια κου-ροφέφαλα.

Μπορεῖ ποτὲ νὰ παθαῖνουμε τίτια νύλα ὅζω, καὶ μέσα στὸ Κράτος μᾶς νὰ καταγινόμαστε μὲ τόση νοικοκυροσύνη στὰ μικρορουσφετάκια μᾶς;

Ἡ «Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως» ἀποδείχνει τρανώ-τατα πῶς εἶναι ψέματα ὅλα ὅσα μᾶς λένε γιὰ τοὺς κιντύνους πού μᾶς ζώνουν ὁλοτρόγυρα καὶ γιὰ τίς κλωτσιὰς πού μᾶς ἔρχονται ἀπὸ χίλιες δυὸ μεριές. Ἄν εἴταν ἀληθινὰ ὅλ' αὐτὰ, νὰ εἴσαστε βέβαιοι πῶς θὰ σταματοῦσε γιὰ δυὸ τρεῖς μῆνες τὸ ἄχρειο ὑ-παλληλοπαζαρο πού γίνεται.

ΣΕΧΝΟΥΜΕ

γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλες τίς ἄλλες ἀηδίες τοῦ κ. Παλ. Δημητράκοπουλου, τίς βραβεμένους καὶ τίς ἀεραβε-τες, καὶ παίρνουμε μονάχα τὸ τελευταῖο μπακαλικο ἔργο του τὴν «Ἐξέση τοῦ Ὁθωνος» καὶ τὴ βα-ριά βρισιά πού εἶχε μέσα γιὰ τὸ Συνταγματάρχην κ. Μάνο, καὶ τὸς ὁ παλιὰθρῶπος ὁ Μάνος! Τέ-τιες βρισιὲς μονάχα μὲ ξύλο ξεπλερώνονται, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ ὑπὸλαρχος κ. Μάνος ἔπιασε τὸν Κουρούπη καὶ τὸν ἔκαμε τοῦ ἑλατιοῦ.

Μὲ τὸ ξυλοφόρτωμα τοῦ Κουρούπη δὲν ἱκανο-ποιήθηκε μόνο ὁ σεβαστὸς συνταγματάρχης πού τόσο ἀδιάντροπα βριστήκε, μὰ καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ὁθω-νας πού ρεζυλεύτηκε τόσο αἰσχρὰ ἡ μνήμη του γιὰ νὰ ψωμιστοῦν οἱ διάφοροι φιλολογικοὶ Κουρούπηδες. Δὲ λῆμε πῶς τὸ ξύλο δείχνει παληκαριά, μὰ κα-μιὰ φορὰ χρειάζεται, ἀφοῦ μέλιστα βγήκε καὶ ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

Εἶναι μιὰ αἰώνια ἀρχοντιά καὶ μάλιστα κατ' ἄριστον μέ-στη δουλειά. Ὅσο κι' ἂν ἐσχίσῃ ὁ ἀνθρώπος τὸ μεγάλο του ἐπάγγελμα, πάντα δίνει ἐλπίδες, ὅσο ἐρᾷται μὲ τὰ σωστά καὶ σοδρά μόνον ἀπ' τὴν ἐμπειρίαν πηγάζει ἡ αἰώνια ἀπελπισία.

Thomas Carlyle.

Ἡ δουλειὰ εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐ-τὸν τὸν κόσμον. Θάρθῃ μιὰ μέρα, ὅπου ἐκείνος, πού δὲν ἔχει δουλειά, δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ παρουσιάσῃ μέ-στὸ διαμέρισμά μᾶς τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, παρὰ θὰ κοιτάξῃ ἂν ὑπάρχει τάχα ἄλλου κανένας τεμελιάρικος πλανήτης.

Thomas Carlyle

λέγε δὲ λίγα

ἀκου πολὺ λά.

μι κρὸς δίσκος, πυκνὸς κα πνὸς, κρύος ἰδρος, ἀλαφρὸς ὕπνος, ζεστὸς ἀχνὸς, γλυκὸς μοῦστος, πι κρὸς λόγος.

Ὁ ράφτης κόφτει καὶ ράφτει. — Ὁ κλέφτης κλέφτει. — Ὁ θερίστης θερίζει. — Ὁ βοσκὸς βόσκει πρόβατα καὶ κατσίκια,

Ὁ ἀχνὸς εἶναι ζεστὸ νερό. — Ὁ κύκνος εἶναι πουλὶ ὁ πῶς καὶ ἡ χήνα. — Ὁ λαιμὸς του εἶναι μακρὸς.

Ἀπὸ τὰ σταφύλια γίνεταί ὁ μοῦστος. Ὁ μοῦστος εἶναι γλυκός. Ὁ μοῦστος γί-νεταί κρασί.

Μὴν πείς ποτέ σου πι κρὸς λόγος. Ὁ πι-κρὸς λόγος φαρμακώνει τὴν καρδιά.

ΤΡΙΑ ΣΥΦΩΝΑ

ΜΕ ΦΩΝΗΝΤΟ Ἡ ΔΙΦΤΟΓΓΟ

στρώμα, στρώνω, στρέφω, στράφτει, ρά-φτρα, σφουρίχτρα, θερμάστρα, ἄστρο, κά-